

We gaan eens zoeken naar weelde-vormen: de gewone Salomonszegel niet met twee bloemen bijeen in de bladoksels, maar met vijf of zes, de gewone Eceprijs met drie, zelfs vier meeldraden, Voorjaarshelmkruid met bladeren in kransen van drie of vier, en met bijschermen zuiver gevorkt tot in de vijfde vertakking, kardinaalsmuts met roodgevekte of rood gestreepte bloemen, Fluitekruid met schermen, weer schermsgewijs bijeenstaand. Het is goed, die planten en de plaatsen waar zij staan jaar in jaar uit te bekijken, om oorzaken op te sporen.

Altijd komen nog insecten uit den grond te voorschijn, de meikevers meest tegen den avond. Ze tillen het bovenste brokje grond als een valluikje op, steken hun kop in de lucht, wapperend met de sprieten, loopen even over den grond, maar vliegen dan snel op, nog al eens onder belangstelling van boschmuizen, egels, vlermuizen, nachtzwaluwen. Jacobsvlinders heb ik eens op 24 Mei in den voormiddag (11 uur) bij dozijnen te voorschijn zien komen uit het mos op een open plekje tusschen jonge dennen. Tegelijk wemelde het daar van dennenspannetjes (*Bupalus piniarius*).

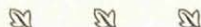
Hoe staat het met de zwarte varieteit van den berkenspanner of peper- en zoutvlinder? Wordt die nog wel eens gezien? Zeer aangenaam om bij te wonen blijven altijd de zwermen van Zwarte vliegen en Goudmotjes (*Adela* soorten) in de warme zon rondom de ontluikende eikentwijgen. Een nimmer genoeg te loven massaal verschijnsel van de Mei blijft ook de bloei van de roge. In de morgenuren kunt ge zien, hoe snel de meeldraden uit de bloemen zich naar buiten werken.

Veel voorjaarsbloemen gaan de zomerrust in, hun loof vergeelt, verwelkt en verdwijnt spoedig geheel: sneeuwkllokje, speenkruid, helmbloem, anemonen. Andere gaan na den bloei over tot krachtigen groei: welriekend viooltje, hondsviooltjes, primula. Mieren hebben het druk met allerlei rijpe zaden te versjouwen. De Ruige Veldkers eindigt zijn loopbaan met het wegslingeren van zijn zaden door de ontploffingsgewijs uiteenspringende hauwen (meten hoever).

Na de Moriëljies komen al meer en meer paddenstoelen opdagen; wij vinden in de boschjes, waar in den winter de bonte kraaien slapen nu veel Geschubde Inktzwammen. Al naar de weersgesteldheid kunnen ook al sommige Ridderzwammen, Champignons, Boleten te voorschijn komen, altijd even onberekenbaar.

Een relaas over de Meimaand zonder vermelding van de Nachtegaal zou licht bevreemding wekken. Het is nog altijd noodig, te vertellen, dat de Nachtegaal nacht en dag zingt, geen enkel uur uitgezonderd. Het is natuurlijk heel prettig en romantisch om nachtegalen-nachtwandelingen te maken, maar wie wat op zijn gemak gesteld is, kan in den voormiddag tusschen tien en twaalf al genoeg te hooren krijgen. De zang van den nachtegaal is zoo eenig in zijn soort dat men hem direct herkent. Tegelijk vertoont hij een verbijsterende verscheidenheid. Let er eens op en probeer de verschillende strofen te noteeren. Ik ben na vele jaren pogens daar nog lang niet mee klaar en heb er toch al over de honderd. Maar hoe kunnen wij dat *verstaanbaar* opschrijven?

JAC. P. THIJSSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Zwarte Musch. Onder de geregelde gasten, die ons achttertuintje en voederhuisje bezoeken, tellen wij reeds den geheelen winter een *zwarte musch*, naar het mij toelijkt een mannelijk exemplaar. Het is duidelijk te zien, dat dit zwart de natuurlijke kleur van de veertjes is. De kleur komt veel overeen met die van een „vale” merel, maar dan nog een tintje lichter. Zoo tusschen zijn soortgenooten zich bewegend, is dit beestje een opvallende verschijning. — Wilt U zoo vriendelijk zijn via „De Levende Natuur” mij eens mede te deelen, of een dergelijke „tegenhanger” van de albino’s onder de vogels, wel vaker wordt gesignaleerd?

JAN VISSER.

Alkmaar, 15 Maart '34.

